

تأثیر کودهای زیستی بر عملکرد و محتوای کلروفیل و پرشدن دانه جو در شرایط دیم و آبیاری تکمیلیندا عبادی^۱، رئوف سید شریفی^۲، محمد صدقی^۳

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد رشته زراعت، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه محقق اردبیلی

۲و۳- استاد، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه محقق اردبیلی

چکیده

به منظور بررسی تأثیر کودهای زیستی بر عملکرد و محتوای کلروفیل و پرشدن دانه جو در شرایط دیم و آبیاری تکمیلی آزمایشی به صورت فاکتوریل در قالب طرح بلوک‌های کامل تصادفی در سه تکرار در سال ۱۳۹۵ انجام شد. فاکتورهای آزمایشی شامل سطوح آبیاری (عدم آبیاری یا دیم، آبیاری در مرحله چکمه‌دهی یا آبستنی، آبیاری در مرحله خوشه‌دهی) و کودهای زیستی در چهار سطح (عدم کاربرد کودهای زیستی به عنوان شاهد، کاربرد میکوریزا، ازتوباکتر، کاربرد توام ازتوباکتر و میکوریزا) را شامل می‌شدند. نتایج نشان داد بیشترین و کمترین عملکرد دانه به ترتیب ۳۱۴/۹ و ۲۱۳/۲ گرم در متر مربع مربوط به آبیاری تکمیلی در مرحله چکمه‌دهی با کاربرد توام قارچ میکوریزا و ازتوباکتر و عدم کاربرد کودزیستی در شرایط دیم بود. بیش‌ترین کلروفیل a، b، کارتنوئید و کل به ترتیب ۱/۷۶، ۰/۸۸، ۰/۸۳ و ۲/۶۴ در آبیاری تکمیلی در مرحله چکمه‌دهی و با کاربرد توام میکوریز و ازتوباکتر، کمترین مقادیر این صفات به ترتیب ۱/۵۵، ۰/۷۸، ۰/۵۴ و ۲/۳۴ نیز در حالت عدم آبیاری (دیم) و عدم کاربرد کودهای زیستی بدست آمد.

کلید واژه‌ها: جو، آبیاری تکمیلی، کودهای بیولوژیک، محتوای کلروفیل و سرعت پر شدن